

## Arrest

nr. 135 270 van 17 december 2014  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 maart 2014 tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 september 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2011 werd verzoekers verblijf geregulariseerd en werd hij gemachtigd tot tijdelijk verblijf, geldig tot 2 december 2012. Dit verblijf wordt jaarlijks verlengd op voorwaarde van het jaarlijks voorleggen van een arbeidskaart B.

1.2. Op 16 januari 2013 werd het tijdelijk verblijf voor het laatst verlengd, voor de duur van de arbeidskaart B, nl. tot 18 november 2013 + 30 dagen. Verzoeker legde immers geen nieuwe arbeidskaart voor.

1.3. Op 10 december 2013 verzocht het bestuur verzoeker om een geldige arbeidskaart B voor te leggen.

1.4. Op 31 maart 2014 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf, samen met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 8 juli 2014 aan verzoeker werden betekend. De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

*"Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)*

*het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 18.12.2013 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden. Overwegende dat de genaamde [E.B. S.] geboren te Imzouren op [...], onderdaan van Marokko, verblijvende te [...] gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.*

*Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (...) Die werd afgeleverd op basis van het koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).*

*Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 16.0 1.2 1013 werden opgenomen:*

*"tussen de 45e en de 30e dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient de [...] Een arbeidskaart B met de recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst en loonfiches), een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat (OCW) en een geldig nationaal paspoort."*

*Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldig arbeidskaart kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 18.11.2 1013. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden. "*

De tweede bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

*"Reden van de beslissing:*

*het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) 7, al. 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*Art. 7, al 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel zes bepaalde termijn, van niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

*Betrokkene ligt niet aan de vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de kaart (A kaart geldig tot 04.01 2013). Voorwaarden voor verlenging van de kaart:*

*B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Betrokkene ligt geen nieuwe arbeidskaart B over. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd."*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing

2.1. De verwerende partij voert aan, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was. (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654)

### 3. Onderzoek van het beroep

#### 3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij toelicht als volgt:

*"Ten gronde: Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en artikel 8 EVRM.*

*Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.*

*Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.*

*Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.*

*Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166.)*

*Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;*

*Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;*

*Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing tot weigering verlenging tijdelijk verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Dat de beslissing tot weigering verlenging tijdelijk verblijf werd gemotiveerd als volgt:*

*(...)Overwegende dat als voorwaarde, voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze instructies dd. 16.01.2013 werden opgenomen:*

*"tussen de 45ste en de 39ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient verzoeker een arbeidskaart B voor te leggen, recente bewijzen van tewerkstelling en een recent attest dat hij niet ten laste valt van de Belgische Staat ( OCMW) en een geldig Belgisch paspoort"*

*Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. Dat vorige arbeidskaart is versterken sinds 18.11.2013. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet worden verlengd."*(...)

*Dat verweerster dus met geen woord rept over de inhoud van het aangetekend schrijven dat werd gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken en het telefoongesprek dat daaraan voorafging.*

*Dat verzoeker het te toevallig lijkt dat de bestreden beslissing gedateerd werd op datum van 31.03.2014, exact dezelfde dag dat het aangetekend schrijven van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzonden, zeker omdat de raadsman van verzoeker reeds een week*

*voordien telefonisch contact had gehad met de Dienst Vreemdelingenzaken om de situatie van verzoeker uit te leggen.*

*Dat verweerster dan ook met de gegeven informatie van verzoekster rekening had moeten hebben, minstens had moeten motiveren in haar beslissing waarom zij dit niet heeft gedaan.*

*Immers kan het onmogelijk aan verzoeker worden verweten dat het maar liefst twee maanden heeft geduurd alvorens een negatieve beslissing inzake het afleveren van een arbeidsvergunning werd genomen. De werkgever van verzoeker heeft een arbeidskaart aangevraagd op 26.11.2014. Het heeft geduurd tot 04.04.2014 tot de negatieve beslissing werd genomen. Bovendien werd de beslissing genomen ruimschoots nadat de duur van de verblijfsvergunning van verzoeker was verstreken. In principe dient het Vlaams Gewest binnen de 10 werkdagen een beslissing te nemen. Indien het Vlaams Gewest tijdig een beslissing had genomen had cliënt nog ruimschoots de tijd gehad een andere werkgever te zoeken. Immers de verblijfskaart van cliënt verstreek op 28.12.2013. De arbeidskaart voor BVBA Appelen en Peren werd aangevraagd op 26.11.2013.*

*Verzoeker heeft aldus proberen uit te leggen dat hij zich in een situatie van overmacht bevond.*

*Dat alleszins de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van deze situatie van verzoeker alvorens zij hun negatieve beslissing hebben genomen, minstens alvorens zij hem de negatieve beslissing hebben betekend.*

*Bijgevolg dienden zij hiermee rekening te houden in het nemen van hun beslissingen, alleszins deze informatie in hun motivering op te nemen, wat zij niet hebben gedaan."*

3.2. De bestreden beslissingen vinden steun in de vaststelling dat niet langer werd voldaan aan de vooropgestelde voorwaarde waarbij verzoekers verblijf geregulariseerd werd; het jaarlijks voorleggen van een arbeidskaart B en bewijzen van effectieve tewerkstelling.

Als voorwaarde voor verlenging van verzoekers verblijf werd gesteld dat hij tussen de 45<sup>ste</sup> en de 30<sup>ste</sup> dag voor het verstrijken van de verblijfskaart een nieuwe arbeidskaart diende voor te leggen. Blijkens de gegevens van het administratief dossier verstreek verzoekers laatste verblijfskaart op 18 december 2013. Aldus diende hij uiterlijk op 28 november 2013 de nieuwe arbeidskaart B voor te leggen. Naar luid van artikel 31 van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers moet de aanvraag tot hernieuwing door de werkgever te worden ingediend, uiterlijk één maand voor het verstrijken van de geldigheid van de lopende arbeidsvergunning en arbeidskaart B. In casu moest deze aanvraag dus gebeuren uiterlijk op 28 oktober 2013. Verzoeker betwist niet dat deze aanvraag niet tijdig werd ingediend. Wegens de overname van het handelsfonds vergat de nieuwe eigenaar van de zaak de verlenging aan te vragen en werd pas op 26 november 2013 een nieuwe arbeidskaart aangevraagd.

Als dusdanig zijn de bestreden beslissingen correct gemotiveerd. Verzoekers standpunt dat de weigering van de arbeidskaart te wijten is aan de traagheid van het Vlaamse Gewest kan niet worden bijgetreden.

Op 4 februari 2014 nam het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie een beslissing tot weigering van een arbeidsvergunning omdat verzoeker sinds 23 oktober 2013 werkt bij Appelen & Peren BVBA en is blijven werken zonder geldige arbeidskaart. Een nieuwe aanvraag van een arbeidskaart werd geweigerd op 25 februari 2014. Op zich volstaan deze vaststellingen om te besluiten dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd werd.

Evenwel richtte verzoekers advocate op 31 maart 2014 een aangetekend schrijven tot het bestuur waarin zij de omstandigheden van het niet tijdig aanvragen van de verlenging van de arbeidskaart uiteenzette en het bestuur verzocht om een eenmalige verlenging teneinde verzoeker alsnog de kans te geven aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen. Gelet op het feit dat verzoekers verblijfsaanvraag werd toegekend op grond van een ruime discretionaire bevoegdheid, kan redelijkerwijze worden verwacht dat met de door verzoeker aangevoerde omstandigheden rekening zou worden gehouden. De bestreden beslissing vermeldt als datum 31 maart 2014 zodat prima facie kan worden gesteld dat het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen met dit schrijven geen rekening meer kon houden.

Evenwel stelt de Raad vast dat, hoewel de bestreden beslissingen formeel 31 maart 2014 vermelden als datum, uit het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij onmiddellijk of kort daarna is overgegaan tot het ter kennis brengen van deze beslissingen. Integendeel, het bestuur blijkt op 19 juni 2014 nog een schrijven aan het arbeidsauditoraat te Antwerpen te hebben gericht met betrekking tot verzoeker. Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij kennis had van verzoekers verblijfstoestand en van zijn woonplaats. Pas op 8 juli 2014 werden de bestreden beslissingen aan verzoeker betekend. Het bestuur nam aldus ruim drie maanden de tijd om verzoeker op de hoogte te stellen van zijn beslissing

om de verlenging van het verblijf te weigeren en een verwijderingsmaatregel te treffen. Gelet op die omstandigheden, ziet de Raad niet in, waarom, nadat verzoekers advocate het bestuur telefonisch had ingelicht van haar voornemen om in een bijkomend schrijven verzoekers situatie uiteen te zetten, in allerijl op 31 maart 2014, dag van het versturen van dit schrijven, alsnog overging tot het nemen van de bestreden beslissingen. Uit de gedragslijn van de verwerende partij, in het bijzonder het feit dat zij het zich veroorloofd heeft te wachten met de kennisgeving en zich nog op 19 juni 2014 heeft vergewist van de verblijfstoestand van verzoeker, blijkt dat zij niet kan verantwoorden waarom geen rekening meer kon worden gehouden met de omstandigheden aangevoerd in het aangetekend schrijven van 31 maart 2014. Door geen rekening te houden met de door verzoeker aangevoerde omstandigheden waarom hij verzocht om een eenmalige verlenging van zijn verblijf teneinde hem alsnog de kans te bieden zich in verblijfsrechtelijk in regel te stellen, is het bestuur voorbijgegaan aan de door verzoeker aangevoerde elementen en is de motivering van de bestreden beslissingen gebrekkig. In die mate is het middel gegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 maart 2014 tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT